

svobode. Naj bi hoteli ruski odločilni krogi uvaževati zahteve ljudstva. Absolutna vlada jedne osebe pač ni umestna v današnjih dneh v moderni državi.

Zmešnjava na Kitajskem. Vse evropske velesile so odposlale več ali manj mož na kitajsko zemljo z namenom, da zatro upor Kitajcev in varujejo lastne koristi. Sedaj se je pa popolno prekoračil ta delokrog, boj se pričinja med velesilami. Mej Rusijo in Nemčijo se pričinja boj radi Mandžurije in ravno sedaj je ruski general odklonil pogoje, ki jih je stavil v svrhu poravnave razpora grof Waldersee, ob enem se pa vedno bolj podžiga ogenj razpora med Francozi in Angleži. Mej Francozi na Kitajskem so že navadni klici: Proč z Angleži! Angleži so v skrbeh, ker bi v slučaju nove vojne morali iz Južne Afrike odpoklicati mnogo vojaštva in bi potem Buri gotovo zmagali.

Vojska v Južni Afriki. Poganjanja med burskim generalom Botho in med lordom Kitchenerjem so se razbila. Angleži hočejo sedaj nadaljevati vojsko do skrajnosti. Toda kakor vse kaže, taka namera Angležem ne bode več mnogo hasnila, kajti angleško vojaštvo je tako utrujeno, da bode Kitchener težko kaj dosegel proti kremenitim Burom. K temu je prišlo v Transvalu veliko deževje, kar popolnoma onemogočuje gibanje angleških čet. Buri delajo Angležem pa na vseh koncih in krajih velike težave. Tako se n. pr. poroča, da obstoji taktika Burov v tem, da so Angležem v malih oddelkih jednomer za petami in jih varajo v svojih pravih načrtih. Dne 20. t. m. je marširal oddelek Angležev, ki se nahaja v mestu Wrede pod generalom Campbellom, nekoliko ur iz mesta, da rekognoscira po okolici. H kratu jih napadejo Buri, katerih je bilo toliko, kakor bi bili prirastli iz tal; pričel se je vroč boj in Angleži so bili tepeni tako, da jih je nad polovico obležalo na nojišču, drugi pa so s strahom tekli nazaj v mesto Wrede. Ves pogum Angležev obstoji še sploh v tem, da se zavarujejo po nekaterih mestih in trgih; kakor hitro pa pridejo na plano, so že z Buri skupaj in potem je joj. K sklepu se poroča, da kuga med angleškimi vojaki zelo napreduje. — Angleška vlada je najela nov kredit 150 milijonov gld. za vojno v Afriki.

Staročehi se gibljejo. Pri prihodnjih deželno-zborskih volitvah na Češkem bo nastopila proti Mladočehom staročeska stranka. Mladi krepki naraščaj te stranke se že pridno organizira. V programu imajo na prvem mestu gospodarske težnje češke dežele.

Dopisi.

Od Sv. Urbana nad Ptujem. Ako Te, dragi čitatelj, pripelje pot kedaj tudi sem, na veseli hrib sv. Urbana, posebno v času, kadar kaže vsaka rastlina svojo praznično obleko, gotovo ti bo srce veselja igralo ob pogledu na krasni kraj, obdan okol in okol s precej dobrimi vinogradi in s plodonosnim sadnim drevjem. In ko boš občudoval in se veselil krasnega razgleda, proti severu in izhodu po lepih slov. goricah, proti jugu čez ptujsko polje v nekdanj rodovitne haloške gorice, na zahodu pa ti moli kviško zeleno pohorsko pogorje in povsod, kak daleč ti sega oko, se ti zrcalijo in belijo na prijaznih holmcih bele cerkvice. Pač ti radost navdaja dušo, da moraš nehote vsklikniti: »Lepa naša domovina!« In ko se tako veseliš krasnega razgleda, ti pride gotovo marsikaj na misel, in, ako si zvest sin »majke Slave« gotovo tudi to, — da tukaj pač morajo bivati srečni ljudje, ki se gotovo zavedajo svojega jezika, svoje narodnosti. A motiš se, »dragi čitalelj«. Ako si ogledaš nekoliko bolj natanko kraj, boš sprevidel, da malokje tako spijo v narodnem spanju, kakor ravno tu. Spijo pač tako, kakor kralj Matjaž v svoji votlini. — Prebudi se pač tu in tam kateri, ki mu je začela tleti iskra domoljubja, a ko spregleda in vidi, da še drugi dremlejo okoli njega, vidi, da je preslab vneti ljubezen do domovine, položi mirno glavo nazaj in le v sanjah gleda, da bo se nekdanj začelo tudi pri nas daniti, da bo nastopil čas, da bomo se zavedali, da smo sinovi mogočnega slovanskega rodu, in se vsak zavedal, da ga je rodila slovenska mati, da bo vsak z veseljem zapel: »Na slovenskem dom je moj.« In kedaj bo pač to? — Kakor me razni opravki pripeljejo med ljudi in reči moram, da je najti precej takih, ki se hvala Bogu zavedajo, a kaj ker so »telo brez glave«, — ker ni voditelja. Kaj nam pomaga tu in tam eden, ki je vnet za pravično nam narodno stvar, če pa ni edinosti in zastave, okoli katere bi se zbirali in tako skupno delovali za blagor domovine.

Priznati moramo, da kateri bi lahko veliko koristili domovini in imajo zmožnosti za to, tisti kar tiho sedijo in njih srce je menda okamneno, da se njim ne smili rod, ki se pogrezuje in oddaljuje zmiraj bolj od prapora, na katerem se blišči geslo: Vse za vero, dom in cesarja. Naše ljudstvo rado čita, a kaj žalibog da mu manjka dobrih knjig in časopisov, in tako sega pač po vsem, kar mu ceneje in prej v roke pride. Dosti bi se

pridobilo, ko bi se tudi naši domoljubi pač enkrat zjedini in nam preskrbeli dobrega in koristnega berila.

Kakor so nekdanj Izraelci v starej zavezi zdihovali za obljubljenim mesijom: »Vi oblaki ga rosite in zemlja naj ga da,« tako pač mi danes kličemo: Vi oblaki nam rosite, rosite pač duha modrosti, da bodo naši narodnjaki sprevideli, da je zadnji čas začeti buditi ljudstvo iz narodnega spanja. Pomni pač naj vsak: Da ne samo kar veleva mu stan, da kar more, to mož je storiti dolžan. In tako bo v kratkem čisto drugo življenje pri nas, da bodo nas z veseljem pozdravljali in obiskovali vsi narodnjaki okol in okol, tukaj na veselem bribu sv. Urbana. V to nam pomoz! Bog in majka Slava!

Iz Kapele. Slavno uredništvo! Prosim, blagovolite prejeti sledeči dopis kot odgovor v »Domovini« objavljenega 22. febr. 1901 št. 15. Dopisnika iz Kapele mora res nekaka slepota obdajati, ker vidi črno namesto belo. Pravi namreč: »Pričakovati je, da nam krajni šolski svet preskrbi učitelja, kateremu homo mogli vendar v vsakem obziru zaupati svoje otroke.« Nam ne zaupate torej svojih otrok? Ali smo taki ničvredneži, taki brezverci, ali jih morda učimo kalvinizma, protestantizma itd., ali smo taki izprijevalci mladine? Ali jih ne učimo tega, kar jim je treba k poznejšemu življenju? Ali se ne ravnamo po postavah! Ali ne gledamo na pravi namen ljudske šole, ki se glasi: Ljudska šola ima nalogo otroke нравno-versko vzgojiti, njihove duševne zmožnosti razviti, jim nuditi znanosti, potrebno za nadaljno izobrazbo za življenje in jim ustvariti podlago, da bodo postali vrli ljudje in vrli udje človeštva. Torej pravim pedagogičkim učiteljem ne zaupate otrok?

Zelo mi je žal, da dopisec ne razvidi truda in pravega delovanja tukajšnjega učiteljstva. Ne zahtevamo od vas prav nikake zahvale, saj vemo, da je dandanes »nehvaležnost« pravo plačilo sveta, ampak lepo ni, učiteljstvo tako črniti pred svetom. Mi vendar prav z veseljem izvršujemo svoj poklic, videč, da se zastoj ne trudimo, da res dosegamo pravi namen pri nedolžni mladini. Tega jasen dokaz je tudi to, da je bilo učiteljstvo pri lanskem nadzoruvanju šole po uspehih pohvaljeno in je jednemu došlo celo pohvalno pismo.

Kar se tiče vsprejema v gimnazijo, opominim, da iz učenca, kateri ni bil z zmožnostmi oblagodarjen, ne moremo kar danes že napraviti učenjaka. Sploh bi veliko pametneje bilo, da bi dopisec raje sedel pri kaki pametni knjigi, kakor da bi se mešal kot nepovabljen

pen začetkoma takim novotarijam, ... a nazadnje ga je omamila misel: Prost v življenju, prost po smrti, nič Boga, nič pekla! — Ha, življenje, novo lepo življenje! —

Postal je zamišljen! — Strmel je hud podobo Kristusovo, gledal njegov trnjevenec, zabit globoko v glavi... In bolesten obraz Kristusov ga je vedno nečesa spominjal...

Odmaknil je pogled in se ozrl po svetu. Ta svet, to lepo brezskrbno življenje. — Nič strahu, nič upov, nič vere v srcu...? — Sam sebi ni verjel, da je prišel tako daleč.

Odložil je čopič in se ironično nasmehnil: »Zakaj slikaš to, čemu te svete obraze, to glorio nebeske slave... čemu vse to?« Mrak je ulegel v njegovo dušo... In objela ga je ona brezmejna boleost, katero začuti človeško srce, ki ima velikansko praznino, ki pogreša svojega Boga...

Od tedaj ni vzela več kista in palete v roke... in za nekaj dni se je izgovoril s hladnimi izgovori pri mojstru.

In življenje od tedaj? — Ivan bi ga rad izbrisal iz spominov svoje duše. — Potikal se je okrog — nikjer doma, — tujec povsod, kakor nesrečni Ahasver, ki je odrekel Kristusu počitek, ko je šel ves truden mimo njega! —

Ivan potuje mimo rojstne hiše — — njegovo oko se je le za trenutek ustavilo na beli kočici. In koga naj tudi išče več tam. Sivo mamico so mu pred nekaj tedni odnesli tja na groblje — tako nekako mu je govorilo v tujini drobno pismo, zapečaten s črnim voskom... In vendar je prišel k materi, da najde pri njej pokoja za trpeče srce...

Oziral se je po znancih, a bili so to oni vsakdanji, navadni obrazi, ki se zanimajo nad tujčevo obleko, ogorelim licem, utrujeno počasno hojo... Prijateljskega pozdrava ni bilo najti na njih ustah, izraza sočustvanja tudi ne... Ljudje so ljudje! — Šel je dalje! — Ta pot, ta bridka pot na grobeh! —

Solnce se je oziralo po dolini, kakor da s svojimi zlatimi žarki spremlja ubogega potnika na samotni stezi. — In nekje v grmovju so se oglašali slabotni pomladni pevci, kakoršne more navdušiti za petje prijazno aprilsko solnce.

Ivan je korakal molče, zatopljen v nekdanje čase... Vsa njegova lepa mladost mu je živo stopila pred oči, — in pred njim je stala — taka, kakoršna je zapustil nekdanj, osivela, resna njegova mati! —

Potegnil je rahlo z desnico po čelu, kakor da so mu ti spomini neizrečno dragi.

In šel je dalje z utrujenimi koraki.

Prišel je na grobe. — Sam Bog ve, kje je materin grob... Tu in tam pokriva nove grobe nebrot oventih vencev, tu in tam sameva venec zimzelena ali grmič rožmarina... Sicer pa je preprosto tu — vse tako jednostavno, kakor je priprosto to selško življenje tam doli v vasi. —

Ustavil se je kraj belega lesenega križa, vzela klobuk z glave ter sklonil, kakor truden glavo... Nekaj črnih pismenk na križu mu je povedalo, da tu spava njegova mati.

Stal je z uklonjeno glavo, s sklenjenimi rokami, solznih oči kraj gomile. — Srce mu je stiskala neznanska boleost in v grlu ga je tiščalo nekaj, da ni mogel spregovoriti besedice. —

»Mati,« zaihtel je za nekaj časa, in gorke solze so se mu udrle po licu — — —

»Mati, da me vidiš sedaj!« —

Jokal je, kakor ni jokal od one dobe, ko so mu očeta položili v zemljo. —

Sklonil se je, poljubil grudo zemlje in rob lesenega križa. In zdelo se mu je, da mu je ta hip zopet vleglo v srce nekaj mehkega, nekaj dražestnega, kakor vselej tedaj, ko mu je mati prekrizala čelo...

Izgubil je nekdanj križ... a našel ga je zopet na materinem grobu! —

gost v naše notranje zadeve. Da dolžnosti izpolnjujemo, imamo zato nadzornike in šolsko oblastvo. Dopisec naj v prihodnje skrbi le bolj za se in naj gleda, da bo on vseskozi vzgleden mož.

»Ker je ta šola v jako prijaznem kraju, blizu železnice in mesta, pričakovati je, da se bode oglasilo mnogo dobrih prošnikov.« To ševilo je bilo res ogromno in res dobrih prošnikov, kaj ne da, če niti je d n e g a ni bilo. Le še nadalje iščite učiteljev tako, s takimi dopisi, veliko jih boste dobili — če ne boste preje še teh izgubili.

Ne govorim iz lastnega prepričanja, ampak tudi iz prepričanja starišev, da če se bode učiteljstvo tako vedlo, bode vedno uživalo čast in spoštovanje župljanov.

Drag. Miroslav Bernard,
učitelj.

Sv. Križ pri Ljutomeru. Z veseljem berem v »Sloven. Gospodarju« o napredku bralnih društev po drugih krajih: Jarenina, Sv. Benedikt in Ljutomerska okolica, ki imajo do 200 udov. Kako je pa pri nas? Naše bralno društvo je imelo v lanskem letu 39 udov, in to je za tako župnijo kot je Sv. Križ, ki je bila zmiraj na glasu narodna in kjer so tako dobri posestniki, jako žalostno, če primerjamo naše bralno društvo z drugim. Kaj je pa temu vzrok? Narodna mlačnost! Ker se vsakdo izgovarja, češ, brez mene lahko živi bralno društvo. In to v tem resnem času, ko takorekoč naše narodne svetinje kar teptajo naši narodni nasprotniki. Ali ni sveta dolžnost našim posestnikom pristopiti k bralnemu društvu? Ako ne za svojo voljo, pa zavoljo naše katoliške narodne mladine, ki hvala Bogu, zavedno napreduje, ravno v tem važnem trenutku, ko nas od vseh krajev razjeda nesloga. Kako se bodo mogli kdaj v prihodnjih letih pokazati sedanji mladeniči zavedne Slovence, ko sedaj že njih očetje nimajo veselja do svojega materinega jezika. Res je vladala v našem bralnem društvu neka zaspanost, in vrhu tega je bilo najbolj žalostno, ko smo prišli v bralno sobo, je bilo k večjemu troje časopisov in potem je gotova resnica, da zgubijo udje veselje do bralnega društva, rekoč, zakaj bom plačeval, ako nimam kaj brati. Res je, da imamo premalo knjig, katere so društvu neobhodno potrebne, ali temu se bo opomoglo, naenkrat pa to ne gre. Tudi palača se ne sezida v enem dnevu, tako se tudi naše bralno društvo ne more čez noč preroditi. Da se bo povzdignilo, so nam porok naš požrtvovalni gospod župnik Josip Weixl. Ali eden sam ne more povzdigniti propale stvari zopet kvisku, k temu je potrebno več moči. Zatorej vas prosim, dragi mi rojaki župnije Sv. Križa, pristopite k bralnemu društvu, ki je edini naš zaklad, s katerega zajemajo mladeniči veselje do narodne stvari, do svojega milega materinega jezika. Saj vam mora narekovati vaša vest, da ste dolžni se boriti za katoliško stvar, za svoj mili materni jezik. Spoznajte, da vas je rodila slovenska mati, stopajte pogumno v boj za naše narodne svetinje, za vzajemno katoliško značajnost.

Za danes z Bogom, drugikrat hočem bolj natanko razložiti stanje našega bralnega društva in udov, ako ne bom s svojim dopisom delal nadležnosti slavnemu uredništvu. Zatorej: z Bogom!

Ščavniški mladenič bral. društva.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Pastirski list. Premilostljivi knez in škof so izdali za velikonočne praznike prekrasen pastirski list o vstajenju Jezusa Kristusa. List se ravnokar tiska in se bode ob koncu tega tedna razposlal.

Poslanec g. Jos. Žičkar s tovariši je stavil na naučnega ministra interpelacijo

zaradi preziranja slovenskega jezika na mariborskih učiteljskih.

Vinogradnikom pomoč. Predlog posl. Žičkarja in tovarišev v pomoč vinogradnikom so glasi: »Trtna uš vedno huje uničuje spodnještajerske vinograde. V Haložah, polit. okraj Ptuj, se nahajajo n. pr. cele občine, katere živijo samo od vinogradov, a so sedaj izročene največji revščini. Ker so skoro vsi posestniki vinogradov itak že z dolgovi preobloženi, je popolnoma nemogoče, da bi si mogli z lastnim denarjem prenoviti ugonobljene vinograde. Državni zakon z dne 28. marca 1792, št. 61 določa sicer, da naj država in dežela z neobrednimi posojili pomagata vinogradnikom, kojih vinograde je uničila trtna uš. Toda ker je po tej postavi država navezana na deželo in postavno ne more več dati nego dežela, ker se za prenovitev takih vinogradov potrebuje veliko denarja, ker posamezne dežele vsled razmeroma pičlih dohodkov težko dajejo v navedeni namen tako velike podpore, ker bi pri tem postopanju se prenovitev vinogradov odložila do nedoglednih časov in bi bedo trpeče prebivalstvo vsled tega moralo dobivati od države izvanredno podporo, ako bi država ne hotela pripustiti, da se izselijo, vsled tega je hitra in izdatna pomoč neodklonljivo potrebna. Ta pomoč pa je le mogoča, ako se postava z dne 28. marca 1892 v tem smislu spremeni, da je država sicer redoma navezana na visokotno podporo, katero dovoli dežela, v izvenrednih, nujnih slučajih pa sme tudi brez ozira na deželo dajati taka brezobrestna posojila. Podpisani predlagajo, da se omenjena postava v tem smislu spremeni in da se ta predlog izroči vinarskemu odseku.

V Šmarju pri Jelšah je umrl ondodni davkar, g. Josip Kalč. Bil je med ljudstvom priljubljen in vedno zvest svojemu narodu. Trajen mu spomin!

Proizvajalci cementa so imeli na Dunaju dogovore, da se pogovorijo o ustanovitvi kartela, kar v bistvu ni družega, nego nekaka zadruga, ki določuje cementne cene. Vse se druži, da določuje lahko svojim izdelkom cene, zato se mora tudi kmet, da bo lahko narekoval cene tudi svojim pridelkom.

Smrtna kosa. Umrl je v Mariboru g. Rikard Denzel, znan livar zvonov in posestnik mestnega kopaljšča.

Zakon o trgovini žita na termine. Poljedelski minister je naznanil te dni, da predloži v jeseni zakon o preosnovi borzne terminske trgovine s poljedeljskimi pridelki. Trgovina na termine je ona trgovina, ki se sklepa na borzah za določen čas in ki je urejena po borznih navadah. Blago se namreč po sklepu trgovine na določen obrok (termin) ne sprejme in ne plača takoj, temveč se-le v določenem času, čez mesec, dva ali več mesecev. Pri sklenjeni kupčiji na obrok se določa količina blaga, njegova kakovost in cena. Vse to pa je po borznih navadah dotičnih borz primerno omejeno. Najnavadnejše se sklepajo terminske kupčije v žitu, kavi, sladkorju, spiritih, bombažu, volni itd. Minister je pojasnjeval, da ne more še izjaviti, da-li bo ta zakon obsegal prepeved ali pa samo omejitev in preosnovo terminske trgovine. Vsekakor se sklepa, da se terminska trgovina ne odpravi popolnoma, ker je minister izrekel, da se bo oziral na vse zakonite trgovinske težnje, katere koristijo tudi poljedelstvu. Nadalje je bilo iz njegovega govora povzeti, da se bo skušalo vsem opravičenim pritožbam trajno in vspešno odpomči.

Nesreča. Na cesti iz Ribnice ob kor. žel. na Brezno se je zvrnil dne 12. t. m. voz z deskami na Jan. Ambroža in ga ubil.

Sv. Lenart v Slov. gor. Zdravnik g. Jos. Joras je dne 24. t. m. umrl. Bil je pri ljudstvu jako priljubljen. Blag mu spomin!

Ljutomerski Slovenci so dobili slovenskega kleparja Franja Rižnarja. Stanuje v posojilniški hiši na Ščavnici. V kratkem

se naselita v Ljutomeru slovenski usnjarski mojster in dimnikar. To je prava pot za narodno-gospodarsko samoosvojitve. Skrbite povsodi za slovenske trgovce in obrtnike!

Pri Sv. Juriju ob Ščavnici je zdravnik g. Aleksander Deanino 25. marca umrl. Ko še je stanoval pri Sv. Trojici v slov. gor. je bil jako iskan zdravnik.

V Murščaku župnije Sv. Jurija ob Ščavnici so 24. marca zvečer ob 9. uri pogorele štiri viničarije in sicer dr. Neubauerjeva, admontskih benediktincev, Slavičeva in Murkovičeve Lucije; vzrok je neznan.

Sv. Ana na Krembergu. Iz Draženberga se nam poroča: Dne 14. marca so našli na Domanjkovem domu župnije Sv. Jurij v Slov. gor. mrtvega Simona Kranarja, posestnika v Draženbergu pri Sv. Ani. Dne 13. marca je še zdrav odšel od doma k svojim goricam, drugo jutro pa so ga našli kot mrtveca. Bil je mož stare korenine in navad, zato pa se o njem tudi ni moglo reči: »Škornje na biks, v žepu pa nič!« Naj v miru počiva!

Iz Kebla nam naznanja prijatelj lista, da je ondodni č. gsp. župnik L. Kramberger hudo bolan, in župljani ga priporočajo vsem znancem in prijateljem v gorečo molitev. — Dne 2. marca je prišel v kebljsko župnijo nek mož, ki je kar nasejal 410 gld. in razne listine. Denar in listine so se vrnilo njegovi ženi, ki se je oglasila.

Nogo odtrgalo je vrtalo dne 25. t. m. pri Sv. Jožefu v Mariboru fantu Koritniku. Vrtalo ga je vdarilo s tako silo, da je noga od kolena dol zletela v en kraj, ponesrečen fant pa v drug kraj. Pomilujemo hudo prizadeto delavsko družino!

Sv. Ilj v Slov. gor. Naša troperesna deteljica Höltzschl, Sadu in Repnik hoče uprizoriti veliko gonjo nasproti našemu listu, oziroma šentiljskim mladeničem zavolj njih kat. narodnega mišljenja. Na vse načine se trudijo, da bi jih ugnali v kozji rog, kar se jim pa po naših mislih ne bode posrečilo. Tovariši! Bodimo sicer mirni, a delajmo tem navdušeneje za probujanje milega nam naroda! Složno naprej! G. Höltzschlu od Št. Ilja njegovo iskanje po »Gosp.« dopisniku ne gre nič po sreči. Zdaj misli na nekega mladeniča, ki še niti »Gospodarjev« naročnik ni, velikomanj pa še dopisnik. Istiniti dopisnik pa s pomilovanjem zre iz svojega zatišja te iskalce neizgubljene stvari ter se jim dobrovoljno smeje, ker jih bode prihodnjič v »Gosp.« spet vestno »pokrtačil«.

Bela žena. Dne 22. sušca smo zagrebli v Kozjem mlado ženo Marjeto Kunaj, komaj 38 let staro. Rajna je bila uzorna kmetica. Pa smrt ji je utrgala nit življenja in jo preselila v boljšo nebeško domovino. Pogreb je bil tem žalostnejši, ker so poleg mlade žene ob enem pokopali tudi njenega že več dni starega otroka. Naj jima sveti večna luč!

Sv. Križ na Murskem polju. Poroča se nam: Umrla je dne 19. t. m. občespoštovana gospodinja Stiblarova iz Bučečevca. Kako priljubljena je bila draga pokojnica, kazalo je mnogoštevilno zbrano občinstvo v četrtak. Od blizu in daleč so prihitali žalujoči znanci in sorodniki, da ji izkažejo zadnjo čast. Bila je v dobi 48 let ter je zapustila še dva nedorastla otroka. Svetila njej večna luč! — Na Jožefovo je umrl v Logarovcih tamkašnji starosta Anton Kolar. Njegova zvesta družica, s katero je obhajal leta 1892 zlato poroko, ga je zapustila pred štirimi leti. Bil je svoje dni občespoštovan lončar in posestnik ter naročnik našega lista. Blagi starček v miru počivaj!

Od Sv. Jošta na Kozjaku se nam poroča, da je ondi 19. marca preminol 88 let stari prevžitkar Marko Feldin p. d. Brdelak. Mož v svojem življenju ni bil nikdar bolan; zdravnika, lekarne ni nikdar potreboval. V nedeljo (17. marca) počuti se slabotnega, ter zakliče svojcem: »Umrl bom; zdaj pa le po gospoda!« — Imenovanec je živel trezno, varčno; pri ovsenjaku pa prebil